

—Me parece que aunque lo vuelvan á afechir ya no tornará á ser lo que era.

(Dib. d'APA.)

una campanya radical en sentit contrari Aixó es inevitable.

No és ab el verí de l'intransigència y de l'intolerancia que deu regarse el camp de la Solidaritat Catalana.

Criticar als republicans que adoptaren el vot de sentiment perquè després de la votació van anar al despaig de l'Arcaide á desagraviarlo, no ho trobo just ni fundat.

El vot se concretava á un acte determinat de l'arcalde, y no á la seva gestió total, ni molt menos á la seva simpática persona.

Després de tot, el Sr. Sanllehy és potser l'únic arcalde R. O. acceptable... sempre que prefereixi ser com es un bon barceloní á servir d'esqué d'en Maura pera cassar monárquichs.

Gran importancia ha tingut el meeting republicà de Sevilla, contrari á un dels extrems del Projecte d'Administració local, el que 's refereix á la representació corporativa.

Y, tant com el meeting sevillà, dos fets pràctichs han deixat entreveure d'una manera clara 'ls resultats que produhiria la desdixada invenció d'en Maura:

L'Económica Barcelonesa de Amichs dels País ha aprovat una proposició favorable á la representació corporativa, però ha hagut de ferho d'esquitllentas, per sorpresa, sense que figurés en l'ordre del dia pera que pogués ser degudament discutida. Res: una habilitat, però molt trista y deplorable.

Y, al constituirse la Junta Nacional de Reformas Socials, s'han comés tals abusos per part d'algunes corporacions que hi han intervingut, que bé pot assegurar-se desde ara: l'acció corporativa serà essencialment oligàrquica, y aquí ahont de tot se 'n fa política personal y menuda, embrutará l'obra sanejadora del sufragi universal

En Bastardas, en la sessió del dijous passat, va explicar molt bé 'ls motius que l'induhiren á no assistir á l'inauguració de las obras de reforma.

«No és per falta d'amor á la ciutat, sinó al revés, perquè las actituts enérgicas també son filles del carinyo que se sent per Barcelona, á la qual no vull veure desairada.»

En aquest punt de vista hi está conforme tot el partit republicà de Barcelona.

Algun periódich regionalista no deu haver meditat prou bé 'ls seus atachs al Sr. Bastardas y altres dignes companys republicans solidaris del Ajuntament.

Els grans, desinteressats y meritissims serveys prestats á Barcelona pel Sr. Bastardas són per tothom reconeguts y agrahits; aixís com també fora injust desco-neixer la poderosa empenta que 'l nucli republicà solidari de l'Ajuntament va donar á la causa de la Solidaritat al separarse de certs elements que dificultavan l'acció de la Corporació municipal en el bon camí que ha aplaudit y celebrat Barcelona entera.

Els que semblan estar anyoradissos de passadas discordias deuen respectar las actituts dignas y honradas y fins els escrúpols honestos dels republicans que, com el Sr. Bastardas y els seus companys, no han fet ni farán may abdicació de las sevas conviccions ni rompran per res del món els lligams que 'ls uneixen ab una part, indubtablement la més considerable, del poble barceloní.

Vels hi aquí uns datos edificants adu-hits pel Sr. Layret en sa conferencia de l'Ateneu Barcelonés:

«Segons las darreras estadísticas, el 44 per 100 de la població, descontentne 'ls menors de set anys, és analfabeta. Del 56 per 100 de ciutadans que saben llegir y escriure, n'hi ha una meitat ab una educació tan deficient que tot just pot conceptuarse com á tal.

Hi ha á Barcelona 94 escoles públicas y 446 escoles privadas que reuneixen escassas condicions pedagógicas, estant instaladas la majoria d'ellas en locals inadequats, y en las quals un sol professor té que ensenyar á uns 200 alumnes de distintes classes y condicions. 28.000 noys á Barcelona deixan d'assistir á l'escola.»

Y davant d'unas xifras tan vergonyosas hi ha encara qui s'atreveix á atacar el pressupost de cultura!

Pocas vegadas el Consistori s'haurá vist tan vibrant com en el dia d'aquella sessió del vot de censura.

Tots els regidors s'interessaren, aquell dia: els uns á favor de l'arcalde, els altres en contra; però tots élls sentian bategar el seu cor de barceloní.

Sortosament, perquè és una sort pera Barcelona, la gran ciutat está commoguda per la política. El dia que del consistori desapareguin aquests espectacles, que esperits massa rigits califcan durament, Barcelona haurá ben mort.

Nosaltres voldriam que sempre, cada sessió, hi haguessin escenas com la que ens ocupa. L'ànima popular s'hi presenta en ellas ab tota sa integritat, ben núia.

Tal com té de ser.

En Salvatella, en sa conferencia del Centre Nacionalista Republicà, digué, entre otras cosas, totas ellas molt ben pensadas:

«Per la meva significació política, pel partit de que formo part, sembla que jo hauria de sentir inclinació pels actes que s'anomenan laics. Donchs bé: jo us confesso que moltes vegadas no hi he assistit y me n'he allunyat. Y és que he sentit repugnancia per la manera com s'entenia y practicava l'idea del laicisme. No: no son laics els actes que tenen per fi ofendre las creencias d'altre, ni és escola laica aquella hont se fa propaganda d'odi antireligiós.

«No es així com se fa lliure al poble. No está l problema en enderrocar iglesias. No s'evita l'influencia nociva de certs elements exterminant als freres, ni s'combat á l'Iglesia ab discursos polítichs contra 'ls seus sacerdots. Jo crech que principalment és aquest un problema privat: la familia és el lloch adequat pera preparar las concien-cias.

«Jo, com á polítich, no puch voler la destrucció de cap religió. Sols he de voler que dintre l'Estat pugui cadascú tenir lliurement las creencias que li dicti la seva conciencia, ab la seguretat de que li serán respectadas.»

Una gran ovació va saludar aquestas declaracions, fillas d'un seny claríssim, que té al seu servey una paraula hermosa per la seva precisió.

Y com creyém que ellas poden contribuir molt á la bona tasca de helvecisar á Catalunya, es per aixó que las reproduhim.

CARTA DE LA LLUNA AL MESTRE CAMPANER

Senyor: el públich rum-rum ha dut fins á mi la nova de que 'l pobre Sol se troba fet un llum... que no fa llum, y he sapigut cosas tristas que 'm fan escriuixir encara!... que surt per Guadala-jara, que 's pon entre 'ls lerrouxistas, que fa prédicas per tot, que desbarra en el Senat, que entre 'ls castellans fa 'l gat y ab els catalans, el bot.

¡En vista de tant desvari, jo he fet el meu determini: com no vull que m'ilumini un Sol tan estrafalari, me'n vaig, sense més tardansa, per l'espay á doná 'l vol en busca d'un altre Sol que m'inspiri més confiansa.

Y ho faig més per egoisme que per punt, la vritat, neta; que un Sol que pert la *avaveta*, prou designa un cataclisme!

Com no ha de causar-me esglay que ara, lo mateix que 'ls mons, vulgui fer revolucions un Sol que no n'ha fet may? Aixó, vaja, és mal pressagi; y, com que 'l que fuig may erra, fujo. Digui als de la Terra que 'm perdonin que me 'n vagi deixantlos aixís tot d'una; cregui que ma pena es gran quan penso que 's quedarán sense Sol y sense lluna: pro nosaltres som porugas, y jo, que soch delicada, ¿cóm viuria iluminada

d'un Sol que fa... pampallugas? No: més val aná á captá á que 'm toqui may més... ¡així!... ¡que illumini als d'en Lerroux que bona falta els hi fa!

Perdonin, donchs, la fugida del ex-satélit fidel,

que en qualsevol part del cel els será sempre agrahida.

DIANA-FEBEA-SELENE-ASTARTHÉ

(a) LA LLUNA

Traductor: PAU NYAP.

En el número pròxim publicarem una CARTA DESE-CLOSA del Mestre Campaner J. Roca y Roca, al seu antich editor D. Antoni López.

TOCH DE MORTS

GUASTAVINO

Ha mort als Estats Units en Rafel Guastavino. Las personas que van veure el naixement del nostre Ensanxe, recordarán al jove que no essent més que Mestre d'Obras, per la novetat y bon gust de sas construccions, deixava enrera á la major part dels arquitectes d'aquell temps.

Home de grans aspiracions, á l'any 1880 se n'aná á América ab la familia, ahont prompte va crearse un nom respectable per algunas notables obras que va fer.

Entre aquestas, citarém un sistema de arcadas, en gran ús avuy á l'América del Nort, y 'l grandióss edifici Biblioteca pública de Boston, en el qual va construir una immensa volta, la més gran en diàmetre que 's coneix.

Els diaris americans publican llargas necrologias omplintlo d'elogis.

EDMOND D'AMICIS

El gran viatger y gran narrador de viatges italiá, ha mort.

La seva fama era universal, y quasi no hi ha ningú mitjanament ilustrat que no hagués conegut alguna de las sevas obras.

Havia nascut á Oreglia l'any 46 del passat sigle. Fins á l'entrada dels italians á Roma va ser militar. Després va dedicarse á las Bellas Arts, consagrantse especialment y ab una galanura incomparable á fer las descripcions dels seus viatges per Holanda, Fransa, Russia, Espanya, el Marroch, etcétera, etc. En aquestas narracions hi captiva

—Sembha que t'has engreixat, Conxita?

—¡Ay, sí! Ab aquella miradeta que li vaig arreplegar en tornant de veure l'esquadra, m'ha entrat una gana!...

(Dib. de Ton.)